



Rapport

Openbaar

Rapportnummer:

datum:

Verzoekschrift van

de heer S. te Heteren,

met een klacht over een gedraging van

de Belastingdienst/Rivierenland/kantoor Nijmegen.

Bestuursorgaan:

de minister van Financiën.

Klacht

Verzoeker klaagt er over dat de Belastingdienst/Rivierenland/kantoor Nijmegen (hierna: de Belastingdienst) hem, ondanks eerdere telefonische verzoeken daartoe, pas op 14 augustus 2006 de naam en het adres heeft gegeven van de houder van de giro- of bankrekening waarop in mei 2006 als gevolg van een vergissing van hem, het voor hem bedoelde bedrag van de teruggaaf op de voorlopige aanslag inkomstenbelasting 2005 is gestort.

Beoordeling

I. Bevindingen

1. In een brief van 23 mei 2006 liet verzoeker de Belastingdienst weten dat op de voorlopige aanslag inkomstenbelasting 2005 met dagtekening 13 mei 2006 een onjuist rekeningnummer was vermeld als nummer waarop de teruggaaf van € 5.671 zou worden gestort. Verzoeker gaf aan dat de fout het gevolg was van een door hem gemaakte vergissing. Bij de vermelding van het rekeningnummer op de aangifte had hij de laatste twee cijfers omgedraaid. Verzoeker verzocht de Belastingdienst de fout zo spoedig mogelijk te herstellen.

2. Op 18 juni 2006 schreef verzoeker de Belastingdienst dat hij via de Belastingtelefoon had vernomen dat er ter zake van de storting van de teruggaaf nog geen actie door de Belastingdienst was ondernomen. Verzoeker uitte zijn zorg dat het steeds moeilijker zou worden het geld van de ontvanger ervan terug te vorderen naar mate er meer tijd verstreek.

3. De Belastingdienst liet verzoeker in een brief van 4 juli 2006 weten dat reeds op 30 mei 2006 aan de niet-rechthebbende was verzocht het geld, uiterlijk op 13 juni 2006, terug te storten op de rekening van de Belastingdienst. Voorts gaf de Belastingdienst aan dat een

nieuw verzoek aan de niet-rechthebbende was gedaan omdat op het eerste verzoek niet was gereageerd. De Belastingdienst wees verzoeker er op dat hij zelf een civiele procedure zou moeten voeren indien ook op het tweede verzoek van de Belastingdienst niet zou worden gereageerd.

4. Op 14 augustus 2006 liet de Belastingdienst verzoeker weten dat het hem niet was gelukt het bedrag terug te ontvangen, dat de Belastingdienst zijn bemiddeling beëindigde en dat verzoeker zelf een civiele procedure diende op te starten. De Belastingdienst vermeldde in zijn brief de naam- en adresgegevens van degene op wier rekening het geld was bijgeschreven.

5. Op 5 oktober 2006 diende verzoeker een klacht in bij de Belastingdienst. Verzoeker gaf aan dat hij het volstrekt oneens was met de handelwijze van de Belastingdienst. Hij merkte op dat hij pas een procedure kon opstarten nadat meer dan drie maanden waren verstreken als gevolg van de terugvorderingspogingen van de Belastingdienst. Hij verzocht de Belastingdienst de terugvordering (opnieuw) zelf ter hand te nemen.

6. De Belastingdienst reageerde op verzoekers klacht in een brief van 25 oktober 2006. De Belastingdienst schreef onder meer het volgende:

"...Nadat u de belastingdienst op 23 mei 2006 de onjuiste betaling heeft gemeld, heeft de ontvanger op 30 mei 2006 de niet-rechthebbende aangeschreven. Op 4 juli 2006 bent u op de hoogte gesteld dat de niet-rechthebbende is gerappelleerd wegens het uitblijven van de terugbetaling. In deze brief bent u tevens reeds gewezen op de mogelijke gevolgen. Dat u pas na drie maanden een civiele procedure opstart, valt de belastingdienst niet te verwijten..."

7. Op 22 januari 2007 wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman. Omdat nog niet ten aanzien van alle onderdelen van zijn klacht was voldaan aan het kenbaarheidsvereiste, zond de Nationale ombudsman de brief van verzoeker ter behandeling door naar de Belastingdienst.

Verzoeker schreef onder meer het volgende:

"...Nadat ik op 23 mei 2006 de belastingdienst op de hoogte had gesteld dat het bedrag op een verkeerde rekening was gestort, is de belastingdienst een bemiddelende rol gaan spelen om het geld van (de) onrechtmatige ontvanger terug te vorderen. Dit heeft ruim drie maanden geduurd, in deze periode was het voor mij niet mogelijk om een civiele procedure of rechtstreeks contact op te nemen met de onrechtmatige ontvanger, omdat de belastingdienst de n.a.w. gegevens van de onrechtmatige ontvanger niet wilde vrijgeven. Dientengevolge kon ik pas na ruim 3 maanden zelf actie ondernemen richting de onrechtmatige ontvanger. Ik vind dat ik hierdoor de eerste 3 maanden belemmerd ben om zelf actie te ondernemen om de terugstorting gedaan te krijgen. Wat daarmee de kans

heeft vergroot dat het geld door de onrechtmatige ontvanger voor andere doeleinden wordt gebruikt, dit laatste is dan ook gebeurd..."

8. De Belastingdienst reageerde in een brief van 7 maart 2007 op verzoekers klacht met het volgende:

"... Op uw verzoek van 23 mei 2006 is immers reeds op 30 mei en met een herhalingsbrief op 4 juli gereageerd.

In het dossier vind ik geen schriftelijke reacties van u die erop wijzen dat u de bemiddelingspoging van de Belastingdienst niet aanvaardt of reacties die erop wijzen dat u de NAW-gegevens onmiddellijk wilt hebben om zelf actie te ondernemen.

De NAW-gegevens worden u op 14 augustus 2006 per brief meegedeeld. In zijn brief van 4 juli 2006 bericht dhr. H. u dat hij aan de onrechtmatige ontvanger van de gelden een termijn stelt tot 18 juli 2006 om te reageren. In de periode van 18 juli tot 14 augustus hebt u dhr. H. telefonisch proberen te bereiken; men heeft u echter meegedeeld dat hij op vakantie was en dat u daarom op een vervolgreactie moest wachten. Uit het dossier en het hoorverslag maak ik niet op dat u deze mededeling niet wenste te accepteren. U belde op de 14e augustus met dhr. H.; deze reageerde diezelfde dag per brief met het verstrekken van de NAW-gegevens.

Het handelen van dhr. H. past binnen het beleid zoals de Leidraad Invordering dit in art. 7a paragraaf 1 lid 3 vastgelegd.

U hebt in het hoorgesprek aangegeven dat u het verzoek om de NAW-gegevens beschikbaar te stellen vanaf het begin telefonisch hebt verzocht. Dhr. H. meldt desgevraagd dat hij zich dit niet kan herinneren; er is inmiddels enige tijd verstreken sinds uw verzoek is binnengekomen en wat natuurlijk ook meespeelt, is het feit dat dhr. H. als de voor deze problematiek aangewezen ambtenaar veel van dergelijke verzoeken verwerkt. Uit de briefwisseling sinds uw eerste verzoek haal ik ook geen aanknopingspunten die naar uw telefonische verzoeken verwijzen. Op basis van mijn bevindingen wil ik uw beweringen niet tegenspreken, maar ze zijn ook geen grond om te oordelen dat de Belastingdienst dus niet adequaat heeft gereageerd op uw telefonische verzoeken..."

9. Na kennisneming van de reactie van de Belastingdienst op zijn klacht wendde verzoeker zich met een klacht tot de Nationale ombudsman.

Hij klaagt er over dat de Belastingdienst hem ondanks zijn eerdere telefonische verzoeken, pas op 14 augustus 2006 de naam en het adres heeft gegeven van degene die het geld ten onrechte had ontvangen.

Verzoeker stelt dat hij daardoor gedurende ruim drie maanden is belemmerd in zijn mogelijkheden om zelf actie te ondernemen om het geld terug te vragen. Hij merkt op dat

hij pas later heeft vernomen dat de terugvorderingspogingen door de Belastingdienst werden ondernomen uit serviceoverwegingen. Het beroep van de Belastingdienst op privacygevoeligheid van de naam- en adresgegevens acht verzoeker tegenstrijdig met het feit dat de gegevens hem in een later stadium wel werden verstrekt.

10. De Belastingdienst reageerde in een brief van 23 mei 2007 op verzoekers klacht. De Belastingdienst beantwoordde in zijn reactie tevens de vragen die hem door de Nationale ombudsman waren gesteld. De Belastingdienst schreef het volgende:

"... U verzoekt om een reactie op een viertal vragen. De antwoorden vindt u na de herhaling van de (gecursiveerde) vraag.

- Is aan verzoeker duidelijk gemaakt dat de Belastingdienst uitsluitend uit serviceoverwegingen een terugvorderingspoging heeft ondernomen?

Om deze vraag te kunnen beantwoorden heb ik de correspondentie tussen (verzoeker; No.) en de Belastingdienst doorgenomen. (...)

Uit deze correspondentie leid ik af dat (verzoeker; No.) in zijn brief van 18 juni 2006 het initiatief voor het terugvorderen aan de belastingdienst laat. Hij vraagt immers omtrent de status van de invordering (door de Belastingdienst).

In zijn brief van 4 juli 2006 is de ontvanger expliciet over zijn bemiddelende rol. Mocht de brief van 4 juli aan de ontvanger niet baten, dan dient (verzoeker; No.) zelf middels een civiele procedure actie te ondernemen.

Als er geen reactie volgt, meldt de ontvanger in zijn brief van 14 augustus 2006 dat hij zijn bemiddeling staakt. Hij maakt dan tevens de NAW-gegevens van de derde bekend.

Uit het hoorverslag van 12 februari 2007 lees ik dat (verzoeker; No.) in ieder geval na 30 mei 2006 en voor 4 juli 2007 contact heeft opgenomen met de Postbank teneinde van deze instantie de NAW-gegevens te achterhalen van de "ongerechtvaardigd verrijkte". (...) De Postbank weigerde de gevraagde gegevens te verstrekken. Uit zijn handelwijze op dit punt concludeer ik dat hij beseft dat gezien het feit dat hij de fout zelf heeft veroorzaakt ook degene is die (juridisch) actie moet ondernemen om zijn geld terug te krijgen.

- Onderschrijft u de stelling dat verzoeker de vrijheid heeft om van de terugvordering door de Belastingdienst af te zien en dat hem in dat geval direct de naw-gegevens van de ontvanger van de teruggaaf dienen te worden verstrekt? Zo neen, waarom niet?

De stelling dat verzoeker de vrijheid heeft om van terugvordering af te zien, onderschrijf ik.

Het tweede deel van de vraag gaat over het eventueel direct verschaffen van de NAW-gegevens. Mijn antwoord daarop is:

Het verschaffen van de NAW-gegevens valt in beginsel onder de geheimhoudingsplicht van art. 67 Algemene wet inzake rijksbelastingen of art. 67 Invorderingswet 1990. De geheimhoudingsplicht geldt niet voor zover de bekendmaking (van de afgeschermd informatie) nodig is in het kader van de invordering van rijksbelastingen, waaronder mede begrepen de afwikkeling van belastingteruggaven.

In het geval een belastingteruggaaf op een verkeerd rekeningnummer is overgemaakt, verzoekt de Belastingdienst in alle gevallen "de verrijkte" de onterechte betaling te restitueren. Voor gevallen waarin aan dat verzoek gehoor wordt gegeven, is het niet nodig de gegevens van derden bekend te maken in de zin van de genoemde wettelijke bepalingen.

Wanneer de Belastingdienst op verzoek van de rechthebbende afziet van terugvordering, zal bekendmaking van de gegevens van de verrijkte alleen plaatsvinden in (bijzondere) gevallen waarin op voorhand aanwijzingen bestaan dat een verzoek van de Belastingdienst als hiervoor bedoeld vruchteloos zal blijken te zijn.

- Bent u bereid te bevorderen dat aan betrokkenen steeds vooraf wordt gevraagd of zij een terugvorderingspoging als service van de Belastingdienst op prijs stellen? Zo neen, waarom niet?

Zie het antwoord op de vorige vraag. Uitgangspunt is dat een kwestie op initiatief van de Belastingdienst wordt opgelost. Wanneer zou worden gehandeld overeenkomstig het in de vraagstelling besloten liggende voorstel, zou het proces onnodig complex worden gemaakt. Bij dat laatste dient vooral te worden gedacht aan de in het antwoord op de vorige vraag verwoorde terughoudendheid met betrekking tot het bekend maken van gegevens.

Uw vierde en laatste vraag was:

- Hebben overwegingen van bescherming van de privacy van de ontvanger van de teruggaaf een rol gespeeld bij de handelwijze van de Belastingdienst en zo ja, waarop zijn deze gebaseerd?

Ja bij het sturen van de (gestandaardiseerde) brieven speelt de geheimhoudingsverplichting van art. 67 AWR een belangrijke rol. Op basis van een belangenafweging kan deze terzijde geschoven worden; dit gebeurde en gebeurt ook. Zie hiervoor mijn antwoord bij uw tweede vraag.

Deze handelwijze correspondeert in zoverre niet met het beleid zoals opgenomen in de Leidraad Invordering art. 7A, par. 1 lid 3 dat deze bepaling suggereert dat verzoeker om de NAW-gegevens moet vragen. De tekst spreekt van desgevraagd. De uitvoering is soepeler: na een vruchteloze bemiddeling worden ze ongevraagd gegeven. Voor een niet met de bepaling bekend zijnde burger die wel degelijk schade lijdt, een service die mijns

inziens de belangen van de ongerechtvaardigd verrijkte niet aantast..."

II. Beoordeling

11. De teruggaaf ten bedrage van € 5.671 op de voorlopige aanslag inkomstenbelasting 2005 die aan verzoeker is opgelegd, is als gevolg van de vermelding door verzoeker van een onjuist rekeningnummer terechtgekomen bij een derde. De Belastingdienst heeft daarom terecht, en in overeenstemming met het bepaalde in de Leidraad Invordering 1990, het standpunt ingenomen dat hij bevrijdend heeft betaald en dat het (nadelige) gevolg van de storting op de rekening van de derde voor risico van verzoeker kwam.

12. Verzoeker stelt terecht dat de kans op succes bij terugvordering van het bedrag van de derde kleiner kan worden met het verstrijken van de tijd en dat het daarom van belang is snel te handelen.

13. Nu de storting van het bedrag van de teruggaaf op de rekening van de derde het gevolg was van een fout van verzoeker en de Belastingdienst daaraan terecht de conclusie heeft verbonden dat hij bevrijdend aan zijn verplichting jegens verzoeker heeft voldaan, was het in beginsel aan verzoeker om het geld terug te vorderen van degene die het als gevolg van zijn fout in zijn plaats had ontvangen. Verzoeker heeft immers een vordering op de derde, en wel een vordering uit ongerechtvaardigde verrijking.

14. Om de vordering jegens de derde te kunnen instellen, diende verzoeker uiteraard op de hoogte te zijn van de identiteit van degene die het voor hem bestemde geld heeft ontvangen. De Leidraad Invordering 1990 (zie Achtergrond, onder 1.) bepaalt dan ook dat de rechthebbende desgevraagd op de hoogte wordt gesteld van de naam-, adres- en woonplaatsgegevens van de derde aan wie het geld is uitbetaald.

15. In het onderzochte geval is onvoldoende komen vast te staan dat vóór 18 juli 2006 expliciet aan de Belastingdienst is gevraagd de naam- en adresgegevens direct te verstrekken. Er is niet gebleken van een daartoe strekkend schriftelijk verzoek van verzoeker. Nu de betrokken ambtenaar van de Belastingdienst zegt zich een dergelijk mondeling verzoek niet te kunnen herinneren en nader bewijs daarvoor ontbreekt, kan er ook niet van worden uitgegaan dat een mondelinge verzoek is gedaan.

16. De Belastingdienst heeft de betrokken derde bij zijn tweede terugvorderingspoging gevraagd het geld vóór 18 juli 2006 aan hem terug te storten. Vast staat wel dat verzoeker direct op en ook na het verstrijken van die datum heeft getracht met de behandelend ambtenaar van de Belastingdienst in contact te treden teneinde de naam- en adresgegevens van de derde te verkrijgen. Hem werd echter gezegd dat de betrokken ambtenaar tot 14 augustus 2006 met vakantie was en dat hij daarom moest wachten op een vervolgreactie. Op 14 augustus 2006 heeft de betrokken ambtenaar van de Belastingdienst verzoeker vervolgens de naam en het adres van de derde gegeven.

17. Het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen houdt in dat bestuursorganen hun administratieve beheer en organisatorisch functioneren inrichten op een wijze die behoorlijke dienstverlening aan burgers verzekert.

De Belastingdienst treft op dit punt een verwijt. Met het oog op het belang van verzoeker bij een voortvarende terugvordering heeft de Belastingdienst niet adequaat gehandeld en mogelijk verzoekers belang geschaad door hem tijdens de vakantie van de betrokken ambtenaar niet verder te informeren en hem niet de naam en het adres van de onrechtmatige ontvanger van het bedrag van de teruggaaf over 2005 te verstrekken.

Van de Belastingdienst had mogen worden verwacht dat hij een voorziening had getroffen die de informatieverstrekking had gewaarborgd ook tijdens de vakantie van de betrokken ambtenaar.

Verzoeker is als gevolg van het ontbreken van een dergelijke voorziening gedurende de periode van 18 juli tot 14 augustus 2006 belemmerd in zijn mogelijkheden om zelf actie te ondernemen jegens de weigerachtige derde en daarmee mogelijk in zijn belang bij een zo spoedig mogelijke terugvordering geschaad.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

18. Ten overvloede wordt het volgende overwogen.

De pogingen die de Belastingdienst zelf heeft ondernomen om het geld van de derde terug te vorderen, kunnen gelet op het hiervoor overwogene niet anders worden aangemerkt dan als serviceverlening door de Belastingdienst. In de meeste gevallen zal deze serviceverlening door een rechthebbende op prijs worden gesteld. Degene die een bedrag ten onrechte heeft ontvangen, zal in veel gevallen immers eerder genegen zijn dit bedrag terug te betalen aan de Belastingdienst, van wie hij het ook ontvangen heeft, dan aan een hem tot dan toe onbekende derde.

19. De rechthebbende op de teruggaaf mag door deze serviceverlening van de Belastingdienst echter niet worden belemmerd in zijn mogelijkheden om zelf het geld van de ontvanger ervan terug te vorderen. Hij - en niet de Belastingdienst - is immers degene die een vordering heeft op deze derde.

Dit betekent dat de Belastingdienst, anders dan hij stelt in zijn reactie op verzoekers klacht, gehouden is wanneer de rechthebbende daarom uitdrukkelijk vraagt, direct na het ontdekken van de fout bekend te maken wie het geld in zijn plaats heeft ontvangen. Het beroep van de Belastingdienst ten aanzien van dit punt op de geheimhoudingsplicht van artikel 67 Algemene wet inzake rijksbelastingen en artikel 67 invorderingswet 1990 is in strijd met het beginsel van fair play.

Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

20. De ratio van de geheimhoudingsplicht is de belastingplichtige het vertrouwen te geven dat van de door of over hem aan de Belastingdienst verstrekte, vaak gevoelige informatie, geen ander gebruik wordt gemaakt dan voor het uitvoeren van de belastingwetgeving door de Belastingdienst. Op de naam en adresgegevens van de derde die een teruggaaf ten onrechte heeft ontvangen, is deze ratio echter niet of nauwelijks van toepassing. Bovendien plegen de betrokken gegevens alsnog te worden verstrekt wanneer de terugvordering door de Belastingdienst niet leidt tot succes.

21. Ook de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) staat aan het verstrekken van de naam- en adresgegevens niet in de weg. In artikel 8, onder letter f, is voorzien in de verwerking - in dit geval de verstrekking - van de gegevens die nodig zijn voor de behartiging van het gerechtvaardigde belang van een derde aan wie de gegevens worden verstrekt. In redelijkheid kan niet worden geoordeeld dat in dit geval het belang of de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene derde moeten prevaleren boven het belang van verzoeker, zodat de uitzondering in artikel 8, onder letter f, Wbp niet van toepassing is.

22. Bovenstaande betekent dat de Belastingdienst de naam- en adresgegevens van de onrechtmatige ontvanger van het geld desgevraagd direct dient te verstrekken aan de rechthebbende die uitdrukkelijk te kennen geeft geen prijs te stellen op de terugvordering als service door de Belastingdienst. Het andersluidende standpunt van de Belastingdienst leidt in de praktijk tot handelen in strijd met het fair play-beginsel. Het bovenstaande geeft aanleiding tot het doen van een aanbeveling.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Belastingdienst/Rivierenland/kantoor Nijmegen, is gegrond wegens schending van het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen.

Aanbeveling

De minister van Financiën wordt in overweging gegeven te bevorderen dat de Belastingdienst de naam- en adresgegevens van een ongerechtvaardigd verrijkte op een uitdrukkelijk verzoek daartoe verstrekt aan de rechthebbende die op deze ongerechtvaardigd verrijkte uit dien hoofde een vordering heeft.

DE NATIONALE OMBUDSMAN,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Onderzoek

Op 16 maart 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer S. te Heteren, met een klacht over een gedraging van de Belastingdienst/Rivierenland/kantoor Nijmegen.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Financiën, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Belastingdienst/Rivierenland verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De Belastingdienst deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Het verzoekschrift van 22 januari 2007 van verzoeker, met bijlagen;
2. Het verzoekschrift van 15 maart 2007 met bijlagen;
3. De reactie van 23 mei 2007 van de Belastingdienst met bijlagen.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Leidraad Invordering 1990 (Besluit van 25 juni 1990 van de staatssecretaris van Financiën, nr. AFZ90/1990)

Artikel 7a § 1. 3.

"...Uitbetalingsfouten die het gevolg zijn van een onjuiste aanwijzing door de belastingschuldige, blijven voor diens rekening. De ontvanger beroept zich in dat geval op het bevrijdende karakter van de (uit)betaling (art. 6:34 BW). Desgevraagd wordt belastingschuldige op de hoogte gesteld omtrent de naam-, adres- en woonplaatsgegevens van de derde aan wie onverschuldigd is betaald..."

2. Algemene wet inzake rijksbelastingen

Artikel 67

"1. Het is een ieder verboden hetgeen hem in enige werkzaamheid bij de uitvoering van de belastingwet, of in verband daarmee, nopens de persoon of de zaken van een ander blijkt of medegedeeld wordt, verder bekend te maken dan nodig is voor de uitvoering van de belastingwet of voor de heffing of de invordering van enige rijksbelasting.

2. Onze Minister kan ontheffing verlenen van het in het eerste lid vervatte verbod."

3. Invorderingswet 1990

Artikel 67

"1. Het is een ieder verboden hetgeen hem in enige werkzaamheid bij de uitvoering van deze wet, of in verband daarmee, nopens de persoon of de zaken van een ander blijkt of medegedeeld wordt, verder bekend te maken dan nodig is voor de uitvoering van deze wet of voor de heffing van enige rijksbelasting.

2. Onze Minister kan ontheffing verlenen van het in het eerste lid vervatte verbod."

4. Wet bescherming persoonsgegevens

Artikel 8

"Persoonsgegevens mogen slechts worden verwerkt indien:

(...)

f. de gegevensverwerking noodzakelijk is voor de behartiging van het gerechtvaardigde belang van de verantwoordelijke of van een derde aan wie de gegevens worden verstrekt, tenzij het belang of de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene, in het bijzonder het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer, prevaleert. "

11

2007.03331

de Nationale ombudsman